

5 KVĚTEN 2015 MĚSÍČNÍK SPŠS A OA KLADNO

STUDENT'S LIFE

VYHRÁLI JSME!

ROZHOVOR

POZNEJ UČITELE!

OBSAH

3. Úvod; Poznej učitele!
4. Vyhráli jsme!
5. Dějiny aneb Student's life v čase
6. Rozhovor
7. Město Xi-an; Moje cesta MHD; Třídní schůzky aneb hluboko pod bodem mrazu
8. Věděli jste, že...
9. Oslavy školy podruhé!; Kladno a květen
10. Sluneční údolí
11. Star wars
12. Frederik Backman - Muž jménem Ove; Votvírák se blíží!

Už to začíná. Čtvrtáci zjišťují, že opravdu měli začít s učením již ve třetáku, a také to, že svaťák je opravdu krátký. Nervozita je větší den ode dne a někteří propadají zoufalství, beznaději, depresím a rezignuj. Jiní to mají naopak, jak se říká, na háku.

Ať už patříte do první, či do druhé skupiny, přejeme vám všem hodně štěstí při učení, málo potu na potítku a také hodně vědomostí v hlavě, které pak budete moct předat jak na papír, tak i komisi při ústních maturitách.

A nezůstaneme jen u maturantů, i ostatním studentům je potřeba popřát štěstí, třebaže zkouška dospělosti je teprve čeká. I když vysvědčení je až na konci června, shodneme se, že po tom, co vyšlo ve čtvrtletí, je u spousty co napravovat. A tak i takovýmto studentům přejeme hodně zdarů při učení.

Nakonec také něco pro učitele. Těm přejeme pevné nervy při hodnocení, opravování testů a málo nápadů na chytáky, které se přesně hodí do písemek.

Úvod

Uplynulý měsíc duben nám přinesl spoustu překvapení. Počasí bylo opravdu aprílové, o Velikonoce si z nás dělalo dobrý den, a tak jsme se dočkali jak slunečných paprsků, tak i sněhové nadílky, kterou museli koledníci procházet. Co nám přinese květen, to moc ještě nevíme, ale co víme, je to, co vám přinese květnové číslo školního časopisu!

V první řadě musíme upozornit na články, které se týkají přímo časopisu. Určitě jste si díky facebookovým stránkám díky sosíku mohli všimnout jedné události, kterou si časopis v půlce dubna prošel. Více se dozvíte nyní a jako bonus pro vás máme i jakési dějiny časopisu, o kterých nemá moc z vás ani tušení.

Poznej učitele!

Už dlouho se neobjevila v časopisu žádná soutěž. To se teď ale mění! Máme tu pro vás fotku, kterou nikde jinde neuvidíte. Je na ní jeden člen pedagogického sboru, který dodnes učí na naší škole. Kdo je to? Můžete sami hádat a tipovat, třeba se z vás někdo trefí. Ten kdo odhalí pravdu, toho odměna rozhodně nemine. Své odpovědi a tipy nám posílejte buď do zpráv na facebookových stránkách, či nám je můžete házet napsané na papírku do schránky na dveřích redakce. Jsme zvědaví na vaše tipy!

V červnovém čísle vyhlásíme vítěze. Nezapomeňte se samozřejmě podepsat a napsat třídu, která vám přísluší. Tak hurá do toho!

P. S. : to, že vypíšete celý učitelský sbor, neplatí!

Kontakty

Šéfredaktor: Jana Hanzalíková, E3 – JanaHanzalikova@seznam.cz **Redaktoři:** Ondra Sýkora, S2 – ondrasykora111@seznam.cz, Evža Stará, S4 – Evza.Jitka@seznam.cz, Yicheng Du, T2 – panpanguo@seznam.cz, Nella Skuhrovcová, E2 – svet97@seznam.cz, Eva Kobylková, jobiwe@gmail.com, ext. **Grafika:** Pavel Háša – Pavel-hasa@seznam.cz **Korektura:** PaedDr. Naděžda Lexová

VYHRÁLI JSME!

Již minulý rok jsme se zúčastnili soutěže Školní časopis roku. Umístili jsme se hned jako nováčci na 3. místě, což pro nás byl obrovský úspěch a také zároveň jakási motivace v tom, abychom pokračovali a zlepšovali se. A na letošní ročník této soutěže jsme se přihlásili opět, poslali 2 čísla vytištěného časopisu a už jen čekali, kdy se nám ozvou ohledně termínu vyhlášení. To datum přišlo. Čtvrtek 17. dubna 2015!

Já a Kačka Ležalová jsme byly dvě zástupkyně našeho školního časopisu. A tak jsme se brzy ráno vydaly do neznáma najít Vyšší odbornou školu publicistiky.

Nasedly na A24, dojely na konečnou, přesedly na metro (ještě, že na Zličíně se dá nasednout jen do jednoho směru) a za 20 minut jsme se dostaly na Národní třídu, kde se škola měla nacházet. Šly jsme chytře podle mapy, a tak jsme minuly téměř neoznačený vchod do školy jen jednou, cestou zpět už jsme se trefily. Však jsme holky šikovný!

Nebudu mluvit o tom, co vše se dělo do té doby, než přišlo na vyhlášení, to by nikoho nebavilo. Snad jen to, že já osobně jsem si zkusila mluvit na kameru tak, že jsem neměla připravený text a musela jsem na otázku odpovídat hned z hlavy. Zjistila jsem, že to je úžasný pocit.

Zhruba v 12:30 se již všichni naši kolegové a zároveň protivníci sešli v aule místní školy. Bylo nás tam celkem ze 17 časopisů. Nervozita logicky stoupala. Tentokrát se 3. místa vůbec nevyhlašovala, začínalo se od druhého. To mě trochu zneklidňovalo. Krom toho se ještě vyhlašovalo ocenění za obsah, titulku a grafiku. Druhé místo bylo vyhlášeno, naše jméno nezaznělo. I když jsem začínala mít větší a větší obavy, adrenalin v krvi zapracoval, stále jsem to nevzdávala a drtila si palce. „**1. místo a zároveň i ocenění za titulku a grafiku získává školní časopis...**“ haha, miluji, když někdo dělá, jakože napětí: „Student's life“. Zastavil se mi dech, podívala jsem se na mou redaktorku a nemohla uvěřit vlastním očím, resp. spíše uším. Šly jsme si převzít tedy pyšně diplom a drobné ceny. Byl to jeden z nejúžasnějších pocitů. Ještě jsme udělaly jakožto vítězové rozhovor s místní studentkou publicistiky a vydaly se zase na Kladno.

Co říci na závěr? Je za tím spousta práce, kterou si málokdo umí představit. Napsat články je ta jednodušší část. Ale všechno to úsilí za to stojí! Je pořád co zlepšovat a to my máme v plánu napravit. V prosinci hurá do Brna na celorepublikové kolo soutěže Školní časopis roku 2015, takže nám držte palce, co nejvíc to jde, i ty na nohou. A za rok znovu na nový ročník soutěže, budeme totiž určitě chtít obhájit naše vítězství!

Dějiny aneb Student's life v čase

U příležitosti vítězství v již zmíněné soutěži Školní časopis roku 2015 jsme se rozhodli ukázat vám, jaké dějiny našeho časopisu vůbec jsou. Student's life už totiž vychází na naší škole několikátým rokem!

Kde je vůbec začátek školního časopisu na naší škole? Píše se rok 1967, kdy studenti nechali poprvé spatřit světlo světa školní časopis, který byl psán na stroji, a ilustrace patřící k článkům byly kresleny ručně! Tento vůbec první časopis naší školy dostal jméno Průmyslovák. V minulém roce jste mohli vidět v našem časopise ukázky z některých stránek Průmyslováka. Poté, co Průmyslovák

přestal vycházet, nastala dlouhá pomlka a na škole se neobjevil žádný školní časopis několik desítek let.

Až v roce 2011 vznikla prvotní myšlenka u naší paní učitelky Lexové, která vnukla tento nápad studentům, kteří měli zájem věnovat svůj volný čas a kreativitu tvorbě časopisu. A tak se v půlce prosince roku 2011 konala úplně první schůzka 4 redaktorů. Ti začali ukazovat ostatním studentům a celkově veřejnosti, že existují činnosti, které jsou dobré i pro budoucí život. Vyšlo tedy úplně první číslo s provizorním názvem XXX. Byl to ještě občasník a teprve získával formu. Bylo toho tolik, co se učit. Jak udělat hezkou titulní stranu s tím, aby obrázky byly poutavé a nestahované, tedy autorské. Jak upravit text a spousta dalších věcí, které za tvorbou časopisu stojí.

Jak už to tak bývá, redaktori buď zůstávali, odcházeli nebo přicházeli. Časopis začal získávat oblibu u studentů, učitelů i veřejnosti. Postupem času byla pro všechny vytvořena i oficiální stránka na Facebooku (www.facebook.com/studentsky.casopis), kde i nyní naleznete informace o tom, kdy vyjde nové číslo, aktuality z dění na škole apod. Provizorní XXX se změnilo díky hlasování studentů na Student's life, který se zároveň začal stávat i měsíčníkem.

Když už jsme získali odvalu, přihlásili jsme se vůbec poprvé do soutěže Školní časopis roku. Bylo to vloni a já mohla být na vyhlášení cen. Říkali jsme si: „Není důležité vyhrát, ale zúčastnit se“. Nepočítali jsme moc s umístěním, chtěli jsme hlavně získat zkušenosti a vědět, v čem se máme zlepšovat, abychom byli lepší. Stalo se něco nečekaného, a sice to, že hned jako debutanti jsme získali krásné 3. místo.

Dějiny pokračují. Myslím si, že jsou vidět pokroky od minulého roku. Změnili jsme postupně grafiku a i titulní strany jsou v poslední době jiné, než bývaly kdysi. Shodou náhod získala paní učitelka Lexová velkou oporu v našem bývalém studentovi, Pavlu Hášovi, který se aktivně zapojil a rád s námi spolupracuje především na grafice časopisu.

Opět jsme se tedy zúčastnili soutěže, abychom věděli, jestli jsme se trochu posunuli dál. A již máme důkaz, že jsme se opravdu zlepšili. Získané 1. místo hřeje u srdce nejen mě, ale i celou redakci a naše čtenáře. A právě vám chceme poděkovat za to, že náš časopis chcete každý měsíc vidět buď na nástěnkách ve třídách anebo na internetu.

Autor: Jana Hanzalíková, E3

Rozhovor s paní učitelkou Horáčkovou

Čtete ráda? Jestli ano jaký žánr?

Ano, čtu velice ráda, nejraději detektivky nebo literaturu faktu. Mým oblíbeným autorem je Frederick Forsyth, do jeho knih když se začtu, tak nemůžu přestat a čtu dlouho do noci a kvůli tomu jsem další den nevyspala. Klidně přečtu jednu tlustou knihu za dva dny, pokud mě upoutá její děj.

Dělala jste v dětství nějaký sport? Jaký?

Chvilku jsem hrála košíkovou, ale to opravdu chvilku asi rok, možná ani ne. A pak jsem asi 6 let jezdila na koni. Chodila jsem tady na Kladno. Byl tu na Sletišti sportovní oddíl jezdecký. Dnes to tam funguje taky, ale na jiném principu. Tehdy to patřilo pod Tělovýchovnou jednotu. Platily se měsíční příspěvky, chodilo se na brigády a 3x týdně se trénovalo. Byli to skokoví koně. Ale já jsem nezávodila, jen trénovala. To mě bavilo nejvíce. V dnešní době si užívám už jen tak procházku po lese se psem. Jinak jsme jako děti hodně lítaly po venku. Jako malá jsem bydlela skoro na vesnici. Ve Vinoři Praha 9, dnes je to součást Prahy.

Chtěla jste být už od dětství učitelkou?

Ne, vůbec mě to nenapadlo (smích). Víceméně to byla náhoda, protože jsem byla doma se svými dětmi na mateřské dovolené. Tak potom ke konci nějak, když už nastupoval mladší syn do školky, tak jsem začala učit ve školní družině a učila jenom na pár hodin tam na ZŠ. Takhle jsem pracovala asi půl roku a pak jsem tady náhodou objevila inzerát sem do školy jako záskok za nemocnou paní učitelku. Původní úmysl byl, abych se stihla starat o svoje 2 malé děti.

Byla jste ve škole pilnou žákyní?

Chodila jsem na kladenské gymnázium a popravdě, nemám na něj úplně ideální vzpomínky. Myslím, že jsem byla hodná. Skoro žádné průšvihy jsem neměla. Akorát mi nešla fyzika a matika a díky tomu jsem se zařadila mezi průměrné žákyně.

Jak dlouho učíte?

Učím 5. rokem. A baví mě studenti se zájmem, co se mnou komunikují. To, že učím EKO vyplynulo z mého vzdělání. Jinak by mě bavilo učit jazyky, ale státnice bych asi nezvládla.

Máte nějakou zajímavou historku ze školství?

Moc jich asi nemám, ale jedna je zajímavá. Naše bývalé studentky měly samé jedničky a my jsme si mysleli, jak to krásně všechno umí. Po maturitě jsme se jich ptali, jak to, že měly samé jedničky, a ony nám řekly, že na zemi měly pokaždé tahák. Tím, že seděly vzadu v lavici, tak to jim to procházelo a nikdy nebyly odhaleny.

Chtěla byste zkusit, nebo jste už někdy zkoušela, nějaký adrenalinový zážitek?

To bych nedokázala. To je přesně to, čeho bych se bála. A musím se přiznat, že mám celkem strach z výšek. Odmítla bych, i kdyby mi to někdo zaplatil. Bála bych se, že by se mi něco stalo. (smích)

Vaříte? Co nejraději?

Ano, velice ráda vařím. Ale mám 2 děti a co chutná jednomu, nechutná druhému. Takže je málo jídel, která by vyhovovala oběma. Máme taková 4 oblíbená jídla – řízek, hranolky, žemlovka a kuře. A protože se mi nechce vařit 2 jídla, tak máme často stejné. A když mám čas, tak si uvařím něco dobrého pro sebe, protože mě vaření baví. A já mám ráda skoro všechno. Neumím si představit, že bych nejedla maso. Ale nejím mlékovou polévku a dušenou mrkev, tu mi znechutili ve školní jídelně.

Jedla jste někdy nějaké brouky, šváby a podobně?

Ne, ne, ne nejedla! A ani bych to nechtěla zkusit, určitě ne dobrovolně. Ani jsem nejedla nic jiného speciálního, tedy aspoň o tom nevím.

Vaše děti dělají požární sport, nechtěla byste to zkusit nebo zkusila jste to někdy?

Už se mě ptali hasiči ve Lhotě, jestli bych nechtěla běhat za ně, ale bojím se, že bych jim to kazila. Nikdy jsem totiž nebyla dobrou běžkyní.

Bydlela jste i někde jinde než ve Lhotě?

Ano, bydlela jsem i jinde, například na okraji Prahy a na Kladně. Ale na Kladně se mi moc nelíbilo, protože tu není moc míst, kam se dá jít ve volném čase.

Autor: Lucie Dorážková, E1
Eliška Nedvědová, E1

(tento rozhovor si premiérově se svou paní učitelkou třídní připravily studentky E1, tak věříme, že se z nich stanou i naše nové dopisovatelky!) NL

Město Xi-an (西安)

Město Xi-an doslova „Západní mír“ se od devadesátých let 20. století v rámci hospodářského vzestupu Čínské lidové republiky znovu zrodil jako významné kulturní, průmyslové a vzdělávací středisko centrální Číny. Je významným střediskem čínské vědy a výzkumu, zbrojního a kosmického průmyslu. Ve městě žije 8,5 milionů lidí.

Město bylo po většinu své 3 100 let trvající historie známo pod původním jménem Chang-an (长安). Přejmenováno na dnešní Si-an bylo za vlády dynastie Ming. Je jedním z nejstarších měst čínské historie. Blízko města je Terakotová armáda (v roce 2014 byly některé sochy z ní vystavené v Praze) a hrobka prvního čínského císaře Čchin Š'-chuang-tiho (秦始皇), která je od roku 1987 zařazena na seznam světového dědictví UNESCO. Město bylo počátkem a vstupním bodem na Hedvábnou stezku.

Hedvábná cesta je starověká a středověká trasa vedoucí z východní Asie přes střední Asii do Středomoří. Ve své hlavní větvi spojuje čínské město Chang-an s Malou Asií a Středozemním mořem. Její celková délka po souši a po moři činí asi 8 000 km.

Obchod po hedvábné stezce byl důležitým faktorem při rozvoji velkých starověkých civilizací v Číně, Mezopotámii, Persii, Indii a Itálii a pomohl položit základy moderního světa.

Prvním, kdo použil název Hedvábná stezka, byl německý zeměpisec baron Ferdinand von Richthofen roku 1877.

Autor: Yicheng Du (Čenda), T2
Zdroj obrázku: wikipedia.org

Moje cesta MHD

Určitě každý z nás měl alespoň jednou tu čest cestovat městskou hromadnou dopravou. Někdo cestuje denně do práce či do školy, někdo autobus navštíví jednou do roka.

Všechno to začíná tím, že se musíte dostavit na autobusovou zastávku o několik minut dřív, než je potřeba. Poté, co už deset minut stojíte v dešti promoklí až na kost, vidíte, jak se o pár metrů dál pan řidič vyhřívá ve vytápěném autobusu a jak se vám pošklebuje, že se nemáte kam schovat.

Když přijde konečně ta minuta, kdy má autobus přijet, řidič nastartuje a hezky pomalu přijede na místo určené. Všichni lidé, ať už to jsou babičky, dědečkové, studenti nebo maminky s dětmi, se nahnou do jednoho velkého „trychtýře“, aby si mohli co nejdříve sednout na své oblíbené místo. Když se už konečně dostanete do autobusu, slušně pozdravíte řidiče, který se tváří, jako by měl zase zácpu, snažíte vybrat si nejlepší a nejvýhodnější místo. Pokud není volné sedadlo někde u dveří, doporučuji vám si raději ani nikam nesedat, jinak vám hrozí, že se včas neprocpete všemi těmi lidmi ven a raději si stoupnete někde blízko dveří. Pokud se vám ovšem podaří sednout si na výhodné místo, máte vyhráno. Ovšem jen do té doby, než nastoupí nemohoucí stařenka, která sotva stojí opřená o holi. Většinou všichni sklopí oči nebo se začnou dívat z okna anebo si hrát na svých mobilních telefonech. To vám pak nezbyvá nic jiného, než nemohoucí stařenku pustit sednout.

Konečně se blíží místo, kde hodláte vystupovat. To už byste měli začít všem říkat „s dovolením“ a co nejrychleji se přibližovat ke dveřím. Zvládli jste to? Gratuluji, přečkali jste jízdu autobusem.

Autor: anonymní

Třídní schůzky aneb hluboko pod bodem mrazu

Všichni, zejména pak rodiče, si mohli všimnout, že v dubnu probíhaly třídní schůzky. A tak jsem se nad tím musela zamyslet a přemýšlet, co se asi v dobu, kdy se rodiče najednou ocitnou ve školní lavici před učitelem, odehrává v hlavě jak rodičům, tak i studentům a jejich úhlavním nepřátelům – učitelům (berte to s nadsázkou).

Do té doby, než přijde čtvrtletí a třídní schůzky, je vše v pohodě. Studenti mají čistý štít, rodiče jsou živi z toho, že jejich ratolest je velmi inteligentní a na vysvědčení se objeví nejhůře dvě trojky. Pak ale přichází ten

osudný den, kdy se v omluvňáku objeví jisté datum popravky. Ale my neztrácíme hlavu, ještě jsou tam ta dvě políčka. Jedno potápějící a jedno, které zachraňuje. Jenomže jakmile se fajfka objeví u „ano“, je zle.

Poslední pokusy před tím, než rodiče odcházejí na třídní schůzky. Snažíte se strčit bramboru do výfuku u auta, propíchnout gumy (pro pubertáky podotýkám, že také u auta), udělat doma potopu apod. Když ale nic z toho nezabírá, dáváte se na modlení.

Zaměříme se nyní na rodiče. Představte si, jak se musejí zapotit u toho, když se jim vracejí vzpomínky na svá „mladá“ léta ve školních lavicích. A najednou vejde učitel, rázným krokem a je vidět, že třída prochází hodně problémy. To se ale přece toho daného jedince, jehož rodič tam již půl hodiny netrpělivě dřepí místo toho, aby koukal doma na staré díly Ordinace v růžové zahradě, netýká. Špatné je, že takových „jedinců“ tam je třeba 30. Kde se ty problémy jen berou? Učitel tedy začne s vážným výrazem vyjmenovávat, co vše je špatně. A nyní si můžete povšimnout rychlé změny všech možných nálad. Rodič přijde s dobrou náladou, jakmile usedne do lavice, vracejí se vzpomínky na studium, takže nálada o pár bodů klesá, ale stále se to dá. Spolusedící rodič je ukecaný, a tak se na již uplynulé studium zapomíná a nálada opět stoupá. Pak ale vejde učitel, nastane ticho a už to jede zase dolů. Hlavní a největší zvrát nastává ve chvíli, kdy zazní jméno daného jedince. To většinou znamená problém. Bod mrazu se blíží. To ale není vše. To nejhorší na tom je, že si rodič uvědomí, co vše to znamená – jejich potomek není tak inteligentní, jak celé čtvrtletí tvrdí. A to už je nálada daleko pod bodem mrazu.

A co student? Nic. Ten ví vše, a tak žádné překvapení přijít nemůže. O to je to horší. Vyčkává netrpělivě doma, schovává všechny mučící nástroje (a je jedno, jestli je ve věku 12 či 19 let, strach je strach) a už jen čeká, až se ozve odemykání dveří. Tento okamžik je nejvíce stresující. Snažíte se dělat, jakoby bylo vše v naprostém pořádku, když v tom se rozltnou dveře do pokoje. Vletí tam totiž díky své náladě již řádně promrzlý rodič. Chvilí se snažíte dělat, že o ničem nevíte. Dobrým hercům to jde o nějakou tu minutu déle, ale stejně budete muset přiznat chybu.

No co říci na závěr? V průběhu čtvrtletí oznamujte průšvihy, ať toho není moc najednou. A nesnažte se rodičům říkat něco ve stylu „podívej se na svoje vysvědčení“, či „ty jsi taky nebyl/a úplně pilný/á“. To vůbec nepomáhá, spíš naopak

Autor: Jana Hanzalíková, E3

Věděli jste, že...

V tomto čísle opět nechybí, jak jste si již mohli všimnout, oblíbená rubrika, kde se dozvídáte zajímavosti ze světa, o kterých jste třeba neměli ani tušení. Tentokrát ale budeme věnovat pozornost pouze živočichům, tak hurá do toho!

Všichni by si přáli chytit zlatou rybku a nechat si od ní splnit přinejmenším 3 přání. Když ji ale chytíte a odnesete si ji domů, abyste si přání mohli pořádně rozmyslet, nedávejte ji do tmy. V takovém případě totiž zlatá rybka zbělá a od kdy bílé rybky plní přání?

Také nemáte tak rádi hmyz? Většinou jsou živočichové z této kategorie otravní a navíc se jich většina bojí, nebo alespoň některých druhů. Pro ty, kteří spadají do této skupiny, nemám úplně dobrou zprávu. Kdybychom zvládli dát dohromady všechny hmyz, co se nachází na zeměkouli, a zvážili, zjistili bychom, že váha veškerého hmyzu je mnohem větší než váha ostatních živých tvorů na světě. No jo, ale to bychom museli zvážít i to ostatní živočišstvo a to asi nebude snadný, stejně tak jako s tím hmyzem.

Nevím jak vy, ale já si vždycky moc ráda přispím (možná proto mívám občas problém s tím stihnout autobus do školy). Lituju tedy takové žirafy. Ty totiž denně spí jen 20 – 30 minut. Chápete to? Já teda ne. Navíc spí ve stoje a ještě ke všemu po kouscích, takže žádný, že by si hodily dvacet po obědě.

A teď něco o plejtváku obrovském. Jeho jazyk váží mnohem více než dospělý slon. Neuvěřitelné, že? A jeho srdce je stejně velké jako malý automobil. Novorozené mládě již po tom, co se narodí, váží 3 tuny a během jedné hodiny přibírá 4 kg. No holky, představte si, že byste to takhle měly také. To by se nás sešlo na Síteňáku...U plejtváku je to nicméně tím, že dokáže vypít až 250 litrů mateřského mléka denně (ono jakého jiného, sotva půjde do večerky si koupit polotučné mléko za 9,90 Kč ve slevě).

Autor: Jana Hanzalíková, E3
Zdroj obrázku: program.autiste.cz

Oslavy školy podruhé!

Jak jsme vám slíbili, opět vás chceme informovat o již pilně připravovaných oslavách školy. Chceme vám hlavně připomenout, že **12. červen** si označte v diářích

jako den již plný a nezapomeňte s sebou vzít všechny, kteří s naší školou měli něco společného, či se na to, jak to v naší škole vypadá, chtěl jen podívat.

Další důležitá informace, kterou jsme zmiňovali již minule, je, že se bude kompletovat výstava starších fotek týkajících se školy – třídní fotky, pozvánky na maturitní plesy, fotky školy apod. Je toho opravdu spousta. Tyto „artefakty“ vám samozřejmě škola nevezme, ale ihned vrátí. Přineste je na sekretariát školy, kde si je škola naskenuje, a pak už se můžete přijít podívat nejen na výstavu.

Jako takovou malou ochutnávku a zároveň jakési lákadlo pro vás máme i fotky porovnávající - prostory školy dnes a dříve. Je to zajímavé jak pro minulé ročníky, tak i pro ty, kteří na škole právě studují.

Kladno a květen

Všichni moc dobře víte, že 8. 5. 1945 skončila v Evropě 2. světová válka, o čemž se dozvíte v jednom z květnových článků. Ve čtvrtek 7. 5. na náměstí Svobody pořádá Český svaz bojovníků za svobodu OV Kladno pietní akt, který je právě u příležitosti 70. výročí konce 2. světové války. Zahájení se bude konat ve 14:00 a bude následně pokračovat v 14:30 na Sletišti a v 14:45 na kladenských hřbitovech u hromadného hrobu obětí války. Navíc bude také slavnostně vynesena historický prapor Svazu osvobozených politických vězňů a pozůstalých po

obětech nacismu. Takže pro ty, kteří se zajímají o 2. světovou válku, to bude určitě zajímavé.

A teď něco pro sportovkyně, zejména ty, které milují běh. Dne 10. 5. se od 13:00 bude konat každoroční Dámská pětka aneb běh za hezčí zadeček. Pro ty, kteří nevědí, o co to vlastně vůbec jde, je to závod pro ženy v běhu. Ale není v tom rivalita, jde hlavně o to, aby si všechny užily atmosféru závodu a pokud zvítězily, tak hlavně samy nad sebou. Tentokrát to není ale akce jen pro ženy. Budou tu i dětské závodní kategorie, slosování startovních čísel o hodnotné ceny. Součástí bude i doprovodný program.

Skupinu Sto zvířat všichni znají, nebo alespoň o ní někdy určitě zaslechli, tedy vědí o její existenci. Teď je jedinečná příležitost užít si i koncert, který se bude konat 19. 5. od 19:00 v zahradě Kladenského zámku. Vstupenky jsou ke koupi v Městském informačním centru a stojí 350 Kč.

A nezapomínáme ani na milovníky historie. Opět se bude konat historická procházka Kladnem, která je pořádána Haldou. Tentokrát to bude v sobotu 23. 5. a vstupné je 50 Kč. Sraz u Městského informačního centra. Tak co, chcete se dozvědět něco o Kladně?

Autor: Jana Hanzalíková, E3

Sluneční údolí

účelu stavby.

Sloupy nemají střešní plášť a tím pádem slouží jako nádrže pro dešťovou vodu, která se následně využívá k zavlažování trávníků a jiným podobným účelům. Návrh „Slunečních údolí“ se stal plánem pro tým architektů z celého světa, díky jeho složitosti. Ve sloupech je zachován matematický princip, díky kterému není možné se stavbou hnout. Některá údolí mají ocelovou konstrukci pospojovanou do tvaru kosočtverců, jiné do trojúhelníků.

Čínští architekti, kteří s tímto návrhem přišli, se inspirovali myšlenkou čínské filozofie Feng-šuej, která poukazovala na otevřený koncept budov, které umožní vytvořit přátelské prostředí pro člověka. Z tohoto důvodu se nakonec sloupy zhotovily z tvrzených skleněných tabulí.

Ať už se jim říká lotosové květy, či Sluneční údolí, staly se tyto sloupy symbolem moderní Šanghaje.

Autor: Ondřej Sýkora, S2

Zdroj: czec.cri.cn

Star wars

25. květen je úplně obyčejný den. Jenže v roce 1977 tak úplně obyčejný nebyl. Právě v tento den se něco zapsalo zlatým písmem do dějin stříbrného plátna a do srdcí mnoha lidí. Den, kdy měly premiéru *Hvězdné války*. Jednalo se o dnešní film *Star Wars: Epizoda IV: Nová naděje*, který je však dějově čtvrtý. V našich končinách se film neoficiálně promítal v 80. letech a oficiální premiéry jsme se dočkali až 25. července 1991.

Ale teď hezky pěkně a postupně. Na začátku 70. let minulého století si George Lucas začal vytvářet vlastní sci-fi svět. Vytvořil několik návrhů, které mnohokrát přepracoval. Svoje dílo navrhl Universal Studios, to se však obávalo o finanční návratnost a Lucase odmítlo. 20th Century Fox bylo odvážnější a Lucasovi dali šanci natočit jeho vysněný příběh. Název i jméno jedné z hlavních postav se během natáčení měnilo. Až na konci natáčení se změnil název na konečné *Star Wars*.

Lucas založil vlastní firmu na speciální efekty Industrial Light & Magic, která spadá pod jeho bývalou firmu Lucasfilm. Film se mimo studia natáčel v tuniských pouštích, kde dodnes stojí kulisy města. Byli obsazeni do té doby neokoukaní herci i do rolí, kde neměli být vidět...

Hned na samém počátku natáčení se rodil jeden problém za druhým. V Tunisu samou náhodou po padesáti letech pršelo nebo bylo pro změnu takové teplo, že se herci v kostýmech přímo vařili. Rekvizity občas nefungovaly, kameraman tvrdil, že točí „úplnou blbost“, herci prakticky nevěděli, co natáčejí. K tomu všemu byl samotný Lucas hospitalizován v nemocnici kvůli vysokému stresu a tlaku.

Nikdo tomuto projektu nevěřil, jen jeho tvůrce.

Film měl mít původně premiéru již o Vánoce roku 1976. V době premiéry svého projektu raději George Lucas odjel na Havaj, protože nic nenaznačovalo, že by měl mít film úspěch. Když přijel na Havaj, čekal ho zde vzkaz, že *Hvězdné války* se staly hitem. Ti, co nevěřili, uvěřili, protože ač se některé záběry opakovaly, takové efekty do té doby ještě neviděli. Tento film byl prostě revoluční, posbíral sedm Oscarů a další ocenění.

Dnes, po 38 letech, kdy existuje tzv. Stará a Nová trilogie hlavní linie a mnoho dalších děl této světoznámé ságy, již značka *Star Wars* patří The Walt Disney Company. Je v tom trochu chaos, ale jisté je, že nás čeká další trilogie hlavní filmové linie a mnohem více. Již 18. prosince (pro ČR o den dříve) tohoto roku má premiéru první film z této trilogie a to je *Star Wars: Síla se probouzí*.

4. května je Mezinárodní den *Star Wars*. Tento svátek si vytvořili sami fanoušci, protože *Star Wars* je prostě kultovní záležitost.

Mohla bych napsat mnohem, mnohem více, ale na to už nemám prostor. Já osobně nezapřu, že jsem velký fanda této ságy a už se těším do kina. „Ať Vás provází Síla“ dráží čtenáři.

Autor: Nella Skuhrovcová, E2

Zdroj obrázku: goodfon.su

Fredrik Backman – Muž jménem Ove

„Muž jménem Ove“. Tak takhle začíná každá kapitola této knížky. Kdo to ale je, ten záhadný pan Ove? Podle mě báječný stařík, držící se svých pravidel a každodenního stereotypu. Brzy ráno ho čeká obhlídka obytné čtvrti, pak údržba jeho Saaba. Této značce auta je mimochodem věrný už od mládí. Vystřídal už přinejmenším 7 typů. A jako každý den od smrti své milované manželky Sonji pokouší se Ove o sebevraždu. Jeho plány ale „naštěstí“ vždy něco, nebo někdo zhatí. Ať už je to nekvalitní provaz na oběšení, noví sousedé stojící před dveřmi, nebo dokonce muž, který spadl do kolejiště na místo, kde chtěl Ove ukončit svůj život.

A tak je tedy Ove přinucen trpět na tomto světě dál. V příběhu se mi moc líbí, jak se postupně ukazuje ta lepší stránka Oveho povahy. Z nerudného a zasmušilého perfekcionista se stává obětavý, hodný a láskyplný člověk. „Vždyt takhle by to přece Sonja chtěla.“ Novým sousedům pomáhá s parkováním přívěsu, naučí Parvaneh řídit auto, zaujímá roli dědečka cizím dětem, adoptuje kocoura, jeho dům dočasně poskytne střechu nad hlavou chlapci, který se pohádal se svým otcem, zabrání vzetí svého někdejšího kamaráda do pečovatelského domu, spraví jednomu floutkovi kolo, koupí malému děvčeti iPad (i když vlastně neví, co to je). Fíha, je toho prostě spousta. Na 325 stránkách se dozvíte, jak moc je Ove skvělý.

A konec? Čekáte nějaký happy end? Kdepak, Ove se konečně dočká svého přání. Teď už ho se Sonjou nikdo nerozdělí. Na účtu mu zůstalo 11 miliónů z dobře investovaných akcí své ženy. Ty přenechal sousedce Parvaneh, která založila fond pro opuštěné děti. A jeho dům? Tam teď bydlí mladí manželé, kteří shodou náhod vlastní auto značky Saab.

Autor: Eva Kobylková

Zdroj obrázku: nakladatelství.hostbrno.cz

Votvírák se blíží!

Už jste přemýšleli nad tím, jaké festivaly navštívíte v letošním roce? Určitě téměř každý z vás by si nejradši prožil nějaký ten den strávený u přeplněných pódii a tou pravou festivalovou atmosférou.

Jedním z nejznámějších festivalů, který začíná ještě před letními prázdninami, je festival **Votvírák**, který, jak již název napovídá, otevírá festivalovou sezónu. Ten letošní se koná 12. 6. – 14. 6., a to tradičně v Milovicích, které jsou od Prahy pouhých 25 km, takže se tam dá dostat přímo perfektně.

Nejprve, co vás zajímá asi úplně nejvíce a to program letošního **Votvíráku**. Mezi kapely, které letos určitě zavítají na festák, patří např. UDG, MIG 21, Zakázaný ovoce, No name, Mandrage, Horkýše slíže, Citron, Divokej Bill, Wohnout, Vypsaná fiXa či Sto zvířat. Z těch méně známých to bude např. Mňága a Žďorp, Haha crew, Gramo rokkaz, Atari terorr. A samozřejmě nebudou chybět ani známí zpěváci jako Xindl X, Ewa Farná nebo Jarda Uhlíř, u kterého se sejdou vždy všichni návštěvníci festivalu, ať už ti s krátkými vlasy či modrými pankáčema a sborově zpívají „Hajný je lesa pán“.

Na festivalu bude k dispozici i stanové městečko a nezbytné parkoviště. Na místo se dostanete jak vlakem, tak autobusem, zejména z Prahy, Mladé Boleslavi, Hradce Králové, Nymburka či Brna.

A teď to hlavní! Cena vstupenek. Do konce května je pořídit za 280 Kč, do 11. června za 320 Kč, a kdybyste náhodou váhali a nechali koupit vstupenek až na den konání festivalu, zaplatíte na místě 399 Kč.

Autor: Jana Hanzalíková, E3

Zdroj obrázku: votvirak.cz

